

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **R. A.**, narozen „X“, státní příslušnost „X“,
t. č. pobytem v „X“,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2019, č. j. KRPU-173132-22/ČJ-2019-040022-ZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 3. 10. 2019, č. j. KRPU-173132-22/ČJ-2019-040022-ZZC, kterým byl podle § 124 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

byla doba trvání zajištění stanovena na šedesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody (dne 2. 10. 2019 v 11:00 hodin).

Žaloba a její doplnění

2. V žalobě žalobce namítal porušení § 2, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 124 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, své rozhodnutí řádně neodůvodnila a nesprávně posoudila otázku, zda je účel zajištění, tj. realizace správního vyhoštění, uskutečnitelný. Zdůraznil, že v případě návratu do vlasti mu hrozí smrt, neboť konvertoval ke křesťanství. Z tohoto důvodu není podle žalobce jeho správní vyhoštění realizovatelné, a zcela tak absentuje důvod, pro který byl zajištěn. Žalobce dále s odkazem na výroční zprávu o náboženské svobodě vydanou v dubnu 2019 Komisí USA pro mezinárodní náboženskou svobodu a zprávu Amnesty International z února 2019 popsál nepříznivou situaci křesťanů v Íránu.
3. V doplňujícím podání ze dne 29. 10. 2019 žalobce uvedl, že dne 16. 8. 2018 byl po pěti letech propuštěn z výkonu trestu, byl mu odebrán český doklad a dostal výjezdní příkaz. Poté hodně cestoval a snažil se začít nový život, ale vždy byl vrácen do České republiky. Přiznal, že má špatnou kriminální minulost, avšak po posledním trestu se cítí být napraven, vše jej mrzí a chce vést řádný život. Žalobce dále připomněl, že svou vlast opustil kvůli své sexuální orientaci a v České republice požádal o azyl, nicméně byl následně odsouzen za trestný čin. Podotkl, že není tak špatný člověk, je pracovitý, přátelský, rád pomáhá lidem, komunikuje s nimi, naučil se česky, má rád zdejší kulturu i mentalitu. Popsal, že po smrti jeho rodiče jej v roce 2008 přes internet kontaktoval jeho mladší bratr a žádal, aby mu žalobce přes ambasádu poslal plnou moc kvůli dědictví. Žalobce však na ambasádu jít odmítl, a bratr mu pak začal vyhrožovat kvůli jeho sexualitě a náboženství, že se postará, aby jej popravili. Dále žalobce uvedl, že si je vědom toho, že v České republice už nemá místo a nedostane příležitost založit nový život. Prohlásil, že za chyby se platí a on bude platit do konce života, bude žít mimo schengenský prostor a každý den se modlí, aby mu bůh otevřel nějaké dveře.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že žalobce v řízení před žalovanou ani před jiným orgánem veřejné moci v minulosti nikdy nezmínil svou v žalobě poprvé uvedenou konverzi ke křesťanství. Podle žalované je nájisto postaveno, že žalobce opustil Írán v srpnu 2004 a od té doby tam nebyl, ani nekontaktoval úřady své vlasti. Žalovaná poukázala na rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 30. 6. 2008, ze kterého vyplývá, že žalobce je muslimského vyznání a svou vlast opustil kvůli své údajné sexuální orientaci. Podle žalované tak není pravdou, že by žalobcův život mohl být v Íránu ohrožen pro konverzi ke křesťanství. Zdůraznila, že žalobci byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. 8 To 542/2005, uložen mimo jiné trest vyhoštění na dobu neurčitou a žalobce je v SIS II veden jako nežádoucí cizinec se zákazem vstupu do schengenského prostoru na dobu od 17. 1. 2019 do 16. 1. 2022 – záznam zadalo Švýcarsko. Žalobce podle žalované opakovaně nerespektoval povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie a namísto toho nelegálně cestoval po státech Evropské unie, kde

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

opakovaně neúspěšně žádá o mezinárodní ochranu. Žalovaná připomněla, že žalobce sice tvrdil, že se do domovského státu nemůže vrátit, nicméně k důvodům svých obav o život se odmítl blíže vyjádřit. Upozornila také na to, že žalobci byl udělený azyl odňat z důvodu opakovaného páčání násilné trestné činnosti – zvláště závažných zločinů.

5. Podle žalované s ní žalobce dostatečně nespolupracoval, když neuvedl konkrétní důvody, proč se obává o svůj život v případě návratu do Íránu, a proto žalovaná musela vycházet z materiálů získaných k jeho osobě. Připomněla, že žalobce původně požádal o azyl s tím, že se obává o svůj život z důvodu homosexuální orientace, nicméně v rozhodnutí o udělení azylu se již hovoří o jeho bisexualitě. Následně byl žalobci po spáchání několika násilných trestných činů azyl odňat a byl mu udělen výjezdní příkaz, který žalobce zneužil k cestám do jiných států Evropské unie. Rovněž mu bylo ve Švýcarsku uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu a pobytu na území členských států Evropské unie, na základě kterého byl zařazen do SIS II jako nežádoucí cizinec. Vzhledem k tomu, že žalobce ve správním řízení vůbec nespecifikoval své obavy, žalovaná tyto obavy posoudila pouze obecně. Dodala, že ani orgány Švýcarska neshledaly žádnou překážku žalobcova vycestování do Íránu a uložily mu správní vyhoštění. Žalovaná poznamenala, že neshledala nemožnost realizace žalobcova správního vyhoštění do Íránu, neboť žalobce neprokázal jím tvrzené obavy o svůj život. Žalobce současně označila za osobu, jejíž důvěryhodnost je podstatně snížena jeho jednáním, nesplněnými sliby z minulosti a též nespolupracováním se žalovanou. Uzavřela, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a náležitě odůvodněno.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 2. 10. 2019 v 11:00 hodin předán v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) z území Německa na území České republiky a přitom byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Dne 3. 10. 2019 v 9:00 hodin bylo zajištění překvalifikováno podle § 27 odst. 2 téhož zákona.
7. Lustrací v cizineckém informačním systému žalovaná zjistila, že žalobce byl dne 16. 7. 2018 propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byl mu vystaven výjezdní příkaz s platností do 23. 7. 2018. Současně prověřila žalobcovu pobytovou a azylovou historii a opatřila si rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany týkající se žalobce. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 6. 2008, č. j. OAM-704/LE-05-07-R3-2004, byl žalobci udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je homosexuál, a v řízení bylo zjištěno, že je bisexuální a jako takový spadá do určité sociální skupiny, neboť v Íránu dochází k tvrdé perzekuci lidí s jinou sexuální orientací než heterosexuální, u nichž se tato jiná sexuální orientace zjistí. Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2014, č. j. OAM-704/LE-05-LE05-R4-2004, Ministerstvo vnitra podle § 17 odst. 1 písm. j) zákona o azylu odňalo žalobci azyl a vyslovalo, že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo vnitra poukázalo na žalobcovu trestnou činnost (nebezpečné vyhrožování, vyhrožování s cílem působit na úřední osobu, násilí proti úřední osobě – rozsudek Okresního soudu v Písku sp. zn. 2 T 128/2013 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích –

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

pobočka v Táboře sp. zn. 14 To 150/2014; těžké ublížení na zdraví ve stadiu pokusu – rozsudek Okresního soudu v Písku sp. zn. 8 T 87/2011; znásilnění – rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 6 T 132/2005 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 8 To 542/2005) a konstatovalo, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost státu a jeho občanů. Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2018, č. j. OAM-60/LE-LE05-LE05-2017, Ministerstvo vnitra vyslovilo, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu, a řízení o této žádosti zastavilo podle § 25 písm. i) téhož zákona.

8. Podle záznamu v Schengenském informačním systému II je žalobce nežádoucím cizincem a byl mu zakázán vstup do schengenského prostoru, a to na základě rozhodnutí vyhlášeného Švýcarskem dne 17. 1. 2019 s platností do 16. 1. 2022.
9. Dne 2. 10. 2019 byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, při kterém žalobce uvedl, že chce požádat o výjezdní příkaz a vycestovat. Popsal, že do 16. 8. 2018 byl ve výkonu trestu, po propuštění odevzdal cizinecké policii v Sokolově své doklady a byl mu vydán výjezdní příkaz, na základě kterého vycestoval. Pobýval tři měsíce v Rakousku, odkud byl deportován zpět do České republiky. Následně obdržel další výjezdní příkaz a odcestoval do Švýcarska, kde pobýval tři měsíce. Po další deportaci do České republiky žalobce na základě dalšího výjezdního příkazu vycestoval do Francie a poté do Anglie, kde požádal o azyl. Odtud byl opět vrácen do České republiky a obdržel výjezdní příkaz s platností do 20. 9. 2019. Kolem 1. 9. 2019 žalobce odcestoval vlakem z Prahy do Berlína, byl zadržen německou policií, požádal v Německu o azyl, který mu však nebyl udělen, a žalobce byl deportován zpět do České republiky. Žalobce uvedl, že v době od 29. 12. 2005 do 18. 7. 2008 a poté od roku 2013 do roku 2018 byl ve výkonu trestu za násilný trestný čin, který však odmítl specifikovat. Žalobce odmítl odpovědět na otázku, z jakého důvodu vycestoval v roce 2004 z Íránu a z jakého důvodu nebo za jakým účelem vstoupil na území České republiky. Přiznal, že není držitelem žádného pobytového oprávnění na území členských států Evropské unie a není ani zdravotně pojištěn. Žalobce vysvětlil, že neměl v úmyslu pobývat v Německu, odkud byl dne 2. 10. 2019 vrácen, pouze chtěl tranzitovat do Francie, odkud chtěl se svým známým vycestovat do Malajsie. Na dotaz, zda má nějakou překážku, která by mu bránila v návratu do Íránu, žalobce odpověděl, že měl český pas a dostatečné důkazy, že mu v Íránu hrozí smrt. Dodal, že to uváděl v pohovoru k azylu a nevidí důvod, proč by to měl sdělovat nyní. Žalobce odmítl, že by měl v úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že v České republice by se zdržoval v Praze u svého známého „X“, který by mu případně i finančně pomohl; žalobce měl u sebe jen 80 Eur a 110 Kč. Na dotaz, zda se v České republice nachází státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným pobytem, který by složil peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, žalobce odpověděl, že v Čechách žádného cizince nezná, ale má tu známé Čechy. Žalobce odmítl sdělit důvod, který mu brání v návratu do Íránu, pouze uvedl, že šlo o důvod, pro který dostal azyl a nebyl mu soudem uložen trest vyhoštění. Doplnil, že mu hrozí trest smrti, proto ani nemohl navštívit ambasádu a byly mu uděleny české cestovní doklady. Žalobce uvedl, že v Evropské unii ani v Íránu nemá rodinné příslušníky či blízké, k nimž by měl citový vztah, ani žádné ekonomické poměry, společenské či kulturní vazby. Českou republiku označil za svou vlast a závěrem konstatoval, že již nechce být nikde zavřen, je si vědom toho, že nemůže pobývat v schengenském prostoru, a prosí o udělení výjezdního příkazu, aby mohl odjet do Malajsie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

10. Žalovaná si opatřila zprávu o bezpečnostní a politické situaci v Íránu z května 2019 a následně vydala žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 3. 10. 2019.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhl nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce nijak blíže nespecifikoval. Soud proto toliko v obecné rovině konstatuje, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala důvody jeho výroku, podklady pro jeho vydání i úvahy, jimiž se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Dostatečně přitom reagovala i na jednotlivá tvrzení uplatněná žalobcem v průběhu správního řízení. Napadené rozhodnutí proto podle názoru soudu vyhovělo požadavkům na odůvodnění vyplývajícím z § 68 odst. 3 správního řádu i z judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví.
15. Soud dále připomíná, že k povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkusit, zda je správní vyhoštění realizovatelné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“ Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, upřesnil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

16. Z citované judikatury jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je správní vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení a ve velice krátkých lhůtách. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti vyhoštění cizince, které je z podstaty věci toliko předběžné. Žalovaná proto logicky vychází jednak z vlastních poznatků o zemi, do které má být cizinec vyhoštěn, a jednak ze skutečností, které sám cizinec ve vztahu k dané zemi a případným důvodům bránícím vycestování uvede.
17. Žalobce by si tedy měl uvědomit, že se žalovaná mohla ve svém rozhodnutí vypořádat pouze s těmi jeho argumenty, tvrzeními či důvody svědčícími proti jeho zajištění, které on sám v průběhu správního řízení přednesl. Pokud tedy žalobce se žalovanou nespolečně pracoval a výslovně jí odmítl sdělit konkrétní důvody, které jej vedly k opuštění Íránu v roce 2004, resp. v nichž spatřuje překážku návratu do Íránu, žalované podle názoru soudu nepřislušelo si tyto důvody jakkoli domýšlet nebo spekulovat o tom, co by mohlo být příčinou toho, že se žalobce v případě návratu do Íránu obává smrti.
18. Skutečnost, že konvertoval ke křesťanství, žalobce poprvé uplatnil až v žalobě v této věci, čímž žalované znemožnil předmětné tvrzení jakkoli prověřit a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se jím blíže zabývat. Soud dále nepřehlédl, že v rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 6. 2008, jímž byl žalobci udělen azyl, je žalobce označen jako osoba muslimského vyznání, ačkoli v doplnění žaloby ze dne 29. 10. 2019 tvrdil, že jej v roce 2008 kontaktoval jeho bratr kvůli dědictví, a když mu žalobce nevyhověl, začal mu údajně vyhrožovat kvůli jeho sexualitě a náboženství. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2018 pak vyplynulo, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v době, kdy byl ve výkonu trestu, a uvedl, že se ve věznici seznámil s křesťanstvím a byl i pokřtěn. Soud proto shledal, že se žalobcova tvrzení ohledně konvertování ke křesťanství rozcházejí, neboť pokud k tomu došlo až ve věznici v roce 2018 (nebo v rámci výkonu trestu v letech 2013 až 2018), nemohl žalobci jeho bratr již v roce 2008 vyhrožovat kvůli křesťanskému náboženství. Žalobce navíc své tvrzení o konvertování ke křesťanství nepodložil žádnými důkazy a soud je vzhledem k okolnostem jeho uplatnění a uvedenému rozporu vnímá jako nevěrohodné a účelové.
19. Namítá-li žalobce, že správní vyhoštění je z důvodu jeho křesťanské víry nerealizovatelné, soud zdůrazňuje, že právě v důsledku nedostatku konkrétních skutkových tvrzení ze strany žalobce nebylo ve správním řízení možné tuto skutečnost prověřit. Soud si je vědom toho, že skutečnost, že žalobce konvertoval ke křesťanství, je zmíněna v rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2018, ovšem tato zmínka sama o sobě bez dalších konkrétních tvrzení žalobce ve vlastním řízení o jeho zajištění nemůže zakládat povinnost žalované se touto otázkou zabývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

20. Obdobné závěry platí i ve vztahu k žalobcem v doplnění žaloby zmíněné homosexuality. Ani tento argument totiž žalobce ve správním řízení neuplatnil a pouhá zmínka v rozhodnutích Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, která je navíc relativizována tím, že v rozhodnutí ze dne 30. 6. 2008 byl žalobce nakonec vyhodnocen jako bisexuál, opět bez bližších tvrzení samotného žalobce v řízení o zajištění nezakládá povinnost žalované se touto otázkou zabývat.
21. Soud proto dospěl k závěru, že informace, které žalobce v průběhu správního řízení žalované sdělil, nenásvědčovaly tomu, že by žalobcovo správní vyhoštění nebylo realizovatelné. Žalobce se tedy pouze svou vlastní pasivitou a nespoluprací se žalovanou připravil o možnost vyhodnocení konkrétních důvodů, které by mohly realizaci správního vyhoštění bránit. V této souvislosti soud poznamenává, že s přihlédnutím k tvrzením samotného žalobce v průběhu správního řízení žalovaná dostatečně zjistila skutkový stav a fakt, že se některými okolnostmi nezabývala, jde výhradně k tíži žalobce, neboť to byl on, kdo je neuplatnil.
22. Pokud jde o žalobcovu sexuální orientaci, soud dodává, že podle zprávy o bezpečnostní a politické situaci v Íránu z května 2019, kterou si opatřila žalovaná, platí, že trestem smrti bylo v Íránu možno potrestat cizoložství či některé druhy konsenzuálního sexuálního jednání osob stejného pohlaví. Z toho podle názoru soudu vyplývá, že postihována není samotná sexuální orientace, ale pouze sexuální jednání, tudíž nelze automaticky bez bližších tvrzení ze strany žalobce (která však žalobce odmítl učinit) a bez jejich podrobnějšího zkoumání (které tak z důvodu na straně žalobce nebylo možné) konstatovat, že v případě žalobcova návratu do Íránu existuje reálné hrozba jeho smrti. Za významné považuje soud i to, že žalobce byl v rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 6. 2008, jímž mu byl udělen azyl, označen za bisexuála. Toto zjištění jednak zpochybňuje žalobcovo tvrzení o jeho homosexuální orientaci a jednak mu umožňuje, aby se v Íránu choval konformně s většinovým přístupem k sexualitě, tj. aby vyhledával sexuální partnery jen mezi ženami.
23. Další žalobcova tvrzení uvedená v doplnění žaloby vyhodnotil soud jako irelevantní, neboť žalobcova proklamace, že jej jeho dřívější jednání mrzí, že se cítí napraven a že chce vést řádný život, nemůže nic změnit na tom, že žalobce opakovaně nerespektoval jemu udílené výjezdní příkazy a namísto opuštění schengenského prostoru toliko cestoval po jeho jednotlivých státech, tudíž existuje významné riziko, že by nerespektoval ani správní vyhoštění a bránil jeho realizaci. Žalobce je navíc v Schengenském informačním systému II veden jako nežádoucí cizinec se zákazem vstupu a pobytu na území členských států Evropské unie a v minulosti se opakovaně dopustil závažné trestné činnosti, což značně snižuje jeho důvěryhodnost.
24. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že zákonné podmínky pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly naplněny. Soud naopak nezjistil žalobcem namítané porušení § 3 a § 68 správního řádu a § 124 zákona o pobytu cizinců a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Ve vztahu k namítanému porušení § 2 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce neuvedl žádná konkrétní tvrzení, proto se soud těmito námitkami nemohl blíže zabývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

25. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. listopadu 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 - rozsudek)